

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EENS IN DE DUIZEND JAAR
(Once in a Blue Moon)

klucht in twee bedrijven

door

John Dole

Vertaling en bewerking : Karel van Bosheim

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.1265

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boclaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A4

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EENS IN DE DUIZEND JAAR* op te voeren moet de naam van auteur *JOHN DOLE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/John Dole
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN: (5 dames & 3 heren)

GERARD GROEN, een drogist, midden twintig
 FRED KOPER, vertegenwoordiger, in de twintig
 SELENA DE BOER, vriendin van Fred, begin twintig, politie agente
 LYRA, het meisje van boven, in de tweeduizend?
 ANDREA WILLEMS, akela, verloofd (?) met Gerard.
 ROOS FRANKEN, nog geen twintig
 MEVROUW GROEN, de moeder van Gerard, tegen de zestig.
 GABRI VAN ZON, de man van het licht, tegen de vijftig.

TONEEL

De zitkamer van een flat op de hoogste verdieping van een flatgebouw in een grote stad.

T I J D

Heden.

Eerste bedrijf: Een avond in de lente, rond half acht

Tweede bedrijf: Dezelfde avond iets later

Derde bedrijf: Dezelfde avond nog later.

DECOR

De zitkamer van een flat . Achtergrond: groot raam dat uitziet op de sterrenhemel. Links van achter naar voor: een kleiner raam, deur naar kast, keuken , slaapkamer Fred. Rechts: deur naar badkamer en voordeur. Vóórdeze deur zien we, door een uitsparing in de voorwand, een stukje gang (zie ook decorschets)

Midden achter, als het kan op een verhoog, voor het raam, een (een -voudige) telescoop op statief . Daarnaast een bedbank o.i.d. met een dekbed erover, aan de kamerkant afgeschermd door een gordijn aan een plafontrail (of een kamerscherm). Dáárvóór plantenbak met kamerlinde en ander onverwoestbaar groen. Ernaast een tafeltje met telefoon.

Voorgrond midden: bankstel. Links eetkamertafel met een paar stoelen er schots en scheef omheen. Verder nog rechts achter een boekenkast, welvoorzien van boeken, maar ook volgepropt met platen, vakantiesouvenirs flessen enz.

Boeken, tijdschriften, platen, kledingstukken, slingeren trouwens overal rond. Het geheel maakt een gezellige, maar slordige indruk.

Voordat het doek opgaat, zet de muziek al in: een vreemde, buitenaardse melodie, die echter wel plezierig klinkt. Als het doek opgaat is het toneel in het donker, maar door het venster stroomt geheimzinnig blauwachtig maanlicht naar binnen , waardoor de telescoop, parmantig naar de sterren gericht, goed zichtbaar is.

(Na enkele ogenblikken sterft de muziek uit en zien we rechts in het gangetje voor de voordeur Gerard Groen verschijnen. Hij probeert de voordeur open te maken, wat niet meevalt omdat hij zijn armen vol heeft met boodschappen, waaronder een komkommer, een aktetas en een paraplu. Hij slaagt er in de sleutel om te draaien en stommelt naar binnen. Met één pink doet hij het licht naast de voordeur aan. Hij draagt een bril met dikke glazen en een oude verfromfaaide regenjas. Hij mikt de paraplu en de komkommer in de paraplubak (of op een tafeltje naast de voordeur) en steekt het toneel over naar de keuken. Af. Als hij weg is, verschijnt er een mannenhoofd boven de rug van de bank, die dus ruggelings publiek staat; even later gevolgd door een vrouwenhoofd met verward haar)

SELENA: Wie was dat?

FRED: Gerard.

SELENA: En wie mag Gerard dan wel zijn?

FRED: Gerard Groen. Een drogist.

SELENA: Mooi. En wat doet hij hier? Verfblikjes rangschikken?

FRED: Eh...hij woont hier.

SELENA: Ik dacht dat dit jouw flat was?

FRED: Is 't ook. Voor de helft. Wij delen ze samen. Vanwege de ping ping, snap je. Net als jij met Roos.

SELENA: (springt op) Oké, maar dat had je me niet verteld. Of wilden jullie mij soms ook delen?!

FRED: (probeert haar terug te trekken op de bank) Maak je nu niet dik om hem. Hij gaat zo wel weer weg. 't Is zijn uitgaansavond vanavond.

SELENA: Dat merk ik. Zijn uitgaanscentrum ligt zeker in de keuken?

FRED: Hij gaat altijd naar een cursus op maandagavond, old time dansen ofzo. Ik denk dat hij zijn lakschoenen vergeten is. (Gerard komt terug uit de keuken, fluitketel in de ene hand, krant in de andere) je was wat vergeten zeker? Nietwaar, Gerard?

GERARD: (probeert tegelijk de krant te lezen en de planten water te geven) Mmm...ja...eh...ja..inderdaad...

FRED: (Tot Selena, triomfantelijk) Zie je nou wel. (tot Gerard) Zoek je je lakschoenen soms? Die staan onder je bed, geloof ik.

GERARD: (opkijkend) Hé, lakschoenen? O nee, ik was vergeten je te zeggen dat ik thuisblijf vanavond.

FRED: Wat?

GERARD: Ik wil er geen seconde van missen. 't Is nu al begonnen. (kijkt op zijn horloge, keert daardoor de ketel om waardoor het water over zijn broekspijpen stroomt) Potver...

FRED: Wat is er al begonnen?

GERARD: De maansverduistering natuurlijk. Hier, hou eens even vast. (duwt Fred de ketel in handen en begint zijn regenjas uit te trekken. Hij draagt een ouderwets colbertjasje met een broek die er niet erg bij past).

FRED: O , verdorie ja, de maansverduistering. Die was ik vergeten.

GERARD: Ik heb mijn cursus afgezegd. Het schijnt een totale maansverduistering te worden en we hebben een wolkeloze hemel, dus we hebben geluk deze keer! (duwt Fred ook de regenjas in handen en loopt handenwrijvend richting telescoop) Dat wordt genieten vanavond. Het hoogtepunt is rond tien over negen.

FRED: (uiterst dubbelzinnig, met een knipoog naar Selena) Dat had wat mij betreft nog wel wat later mogen vallen.

SELENA: (koeltjes) U zegt?

FRED: O, ik had jullie nog niet voorgesteld. Dit is nu Gerard Groen. Gerard, dit is Selena, ze woont hier beneden, weet je wel.

SELENA: Volgens mij kijkt die jongen alleen maar omhoog.

GERARD: (door de telescoop turend) Ja, ja, je kunt het duidelijk zien. Daar is de penumbra.

FRED: Dat is hem nu ten voeten uit. Als hij eenmaal sterretjes gaat kijken, vergeet hij de hele wereld om zich heen.

GERARD: O ja, 't is mijn beurt om te koken, vanavond. Ik heb een paar diepvries pizza's gekocht, die zet ik wel in de oven. Maar eerst wil ik een kopje thee, ik heb vreselijke dorst. (hij wil het verhoog afstappen, maar stapt mis, Selena vangt hem op)

SELENA: Dichtbij kijken, daar ben je geloof ik niet zo goed in.

GERARD: O, dank je. Zeg, als jullie ook even willen kijken, dan ga je je gang maar. (hij pakt de fluitketel en gaat naar de keuken, wa horen hem een toepasselijk liedje zingen of fluiten, "In the Light of the Silvery Moon" o.i.d.)

SELENA: Zo, hier zouden we dus niet gestoord worden, zei je. In jouw eigen appartement. Maar wie komt er binnenstormen? Galilei himself! (ze gaat een kijkje nemen door de telescoop)

FRED: Die sterrenkijkerij is nu eenmaal zijn hobby. Hele nachten is hij daarmee bezig.

SELENA: Dan loopt jullie belangstelling wel uiteen. Go, 't is ook wel een schitterend gezicht. Of je midden tussen de sterren loopt. Zou ik nu de Grote Beer kunnen vinden? Ik ben een echt stadskind, ik kan al die sterrebeelden niet uit elkaar houden.

FRED: Hé, laat die sterren nu maar aan de specialist over, hé. Lekker dier van me. (probeert haar van achter te omhelzen, maar ze weert hem bekwaam af)

SELENA: Ik ben je lekker dier niet. En láát dat waar Galilei bij is.

FRED: 't Zou hem niks kunnen schelen.

SELENA: Maar mij wel (kijkt weer) Vorig jaar waren we in Zuid Frankrijk op vakantie. Daar kon je de sterren ook zo goed zien. Net of je ze uit de hemel kon plukken.

FRED: Zeg, laten we dan naar mijn kamer gaan. Heb ik je die al laten zien? Best gezellig. (houdt de deur uitnodigend voor haar open)

SELENA: Nee, dank je wel. Niet als hij hier rondloopt.

FRED: (kwakt teleurgesteld de deur dicht en gaat mokkend aan tafel zitten)
Dat hij nu uitgerekend vanavond een maansverduistering moet krijgen. Ik weet het! We gaan naar jouw appartement!

SELENA: Kan niet. Roos doet de fijne was vanavond.

FRED: Roos?

SELENA: Roos en ik hebben dat appartement samen, weet je wel, vanwege de ping ping.

FRED: O ja. Hee, wacht eens even, waarom lokken we Roosje niet naar boven om hem gezelschap te houden? Kunnen ze samen naar het maantje kijken. Wel?

SELENA: Ik denk niet dat ze het doet. 't Is meer een rozeknopje zie je. Moet nog helemaal ontluiken.

FRED: Wat denk je dan van hem? Hij heet Groen, maar hij is 't ook (op dat moment komt Gerard terug)

GERARD: Had je 't over mij?

FRED: O, daar ben je dan, ouwe reus. Zou je het niet prettig vinden om vanavond een beetje gezelschap te hebben?

GERARD: O, jullie mogen gerust hier blijven hoor. Help me even met de bank om te draaien, wil je? (Fred helpt hem) Maar ik wil wel graag dat de lichten uitblijven.

FRED: Heb ik doorgaans ook geen bezwaar tegen. Maar wij gaan direkt weg. 't Gaat om Roos, dat meisje dat hier beneden woont. Die is helemaal wég van maansverduisteringen, nietwaar Selena?

SELENA: Ze kan er uren naar kijken.

GERARD: O nee, ik wil geen meisjes hier op de kamer. Als ik nog denk aan die keer dat je me met dat kapstertje had opgezadeld. Dat wicht wou met alle gewicht mijn haar permanenten.

FRED: Een beetje krul zou je best goed staan.

GERARD: Ik hou niet van dat gefrunnik aan mijn hoofd.

FRED: Jij moet eens wat meer om je heen kijken en niet altijd door dat ding liggen te gluren.

GERARD: dat 'ding' heet een telescoop en ik 'gluur' er niet door, maar ik kijk naar de sterren...ik had trouwens juist wat problemen met de instelling ...wil ik toch even naar kijken (hij raakt onmiddellijk weer verdiept in zijn hobby)

FRED: Ach, zoek het zelf maar uit.

SELENA: Eigenlijk heb ik een vreselijke honger. En hier krijgen we hooguit een halfontdooid pizza. Weet je wat, laten we ergens wat gaan eten. Ik ga me even wat opknappen en als jij dan straks beneden komt, kunnen we meteen doorgaan. Oké?

FRED: (niet enthousiast) Oké.

SELENA: Vorige week heb ik betaald, weet je nog, nu ben jij aan de beurt (aait hem over de wang) En gebruik je scheerapparaat nog even. Ik wrijf niet graag over die stoppelvelden. Dag, Gerard. Veel plezier met je maansverduistering! (Selena af)

FRED: Mooie maat ben jij. Ik had alles piekfijn voor mekaar en dan kom jij binnen.

GERARD: (geheel verdiept in zijn aanschouwing) Magni fiek...magnifiek!

FRED: Niks magnifiek. Verdomme, dat kost me nog een etentje ook. Zeg, kun je mij niet een beetje lenen?

GERARD: (opeens alert) Ik krijg nog vijftienhonderd van je van de vorige maand. Toen was je nog met Jessica, weet je nog?

FRED: Was weggegooid geld, dat kind. (wrijft over zijn kin) Dat wordt dan scheren en stropdas om. Want ze houdt van deftig.

GERARD: Ik begrijp niet waarom jij ook niet eens iets gaat doen in je vrije tijd. Er zijn zoveel interessante hobbies! (hij maakt een aantekening op een notablok die aan de telescoop hangt).

FRED: Hé? Haha. Ik kom vrije tijd te kort, weet je dat, met al die mooie swingende meisjes in de stad! Dàt is pas een interessante hobby. Die sterren waar ik achteraan zit kan ik tenminste pakken; die schitteren hier vlak voor mijn ogen. Maar jij kunt ze alleen maar op een afstand bekijken, door een verrekijker...die sterren die jij ziet zijn al lang uitgedoofd, die bestaan niet eens meer ...Af en toe maak ik me echt zorgen over jou, Gerard. (hij loopt intussen heen en weer naar de slaapkamer om zich te kleden) en hoe is het nu met Andrea? (geen antwoord, hij brult) Hoe is het met Andrea? Onze akela? IK heb haar horderoep al een hele tijd niet gehoord?

GERARD: (schrikt zich een bult) Andrea? Is ze hier??

FRED: Ze loopt al een hele tijd achter je aan, maar dat heb jij blijkbaar niet eens in de gaten. Voor mij heb je gelijk als je hard voor haar wegloopt, want als je eenmaal 'ja' tegen zo'n type zegt, heb je meteen levenslang.

GERARD: Andrea en ik zijn zo goed als verloofd.

FRED: Zo goed als verl...? Haha, jullie hebben elkaar de eed van trouw gezworen.

GERARD: Nu ja, eigenlijk zijn we zo goed als niet verloofd...maar om haar rustig te houden.

FRED: Slimme taktiek...aan het lijntje houden, prima. Maar denk erom, jongen, de eed van een padvinder is heilig. Voor Andrea betekent dit dat jullie praktisch al getrouwd zijn. Haha, ik zie jullie al in jullie tentje, kamperen in de sneeuw, samen in een slaapzak; en na een poosje komt er een grotere tent, voor de kleine welpjes, haha.

GERARD: (pakt een kussen van het bed en gooit hem dat naar zijn hoofd) Ach, schiet op zeg. Ik trouw echt wel een keer met Andrea. Maar ik wil eerst mijn maansverduistering zien. Dus als jij nu eens begint met te eclipseren...

FRED: Oké, oké, ik strijk de vlag, ik deed mijn best, jip jip, jip. (af in badkamer)

GERARD: Pfff...eindelijk rust! (Nu kan het echte werk eindelijk beginnen; hij kijkt weer door de telescoop, wrijft zijn bril schoon, rent naar de lichtschakelaar naast het bed en valt bijna weer van het verhoog, op de tast terug naar de telescoop, de kamer baadt weer in een zee van zilverig maanlicht) Zo, dat is beter. Schitterend, schitterend...(hij tast achter zich naar de stoel en zonder zijn kijkgenot te onderbreken gaat hij zitten) Wat een nacht ... wat een sterren ... Ze zijn nog nooit zo dichtbij geweest, wat een wonderlijke avond, ik heb het gevoel of ik zelf midden tussen de sterren zweef ... (de buitenaardse melodie zet weer in) Hé, maar dat is vreemd ... ik zie Lyra niet meer... wat vreemd ... avonden lang is ze helder doorgekomen ... maar nu ... is ze weg ... (Uit de schaduwen komt een gestalte naar voren, die we niet goed kunnen onderscheiden, maar de stem is onmiskenbaar jong en vrouwelijk)

LYRA: Lyra is hier!

GERARD: (bezig met zijn telescoop) Hier? Waar?

LYRA: Hier zei ik toch!

GERARD: (vliegt overeind en stoot bijna zijn telescoop om) Wie is daar? Fred? Nee, dat kan niet. Blijf waar je bent... (hij struikelt het verhoog af om het licht aan te doen; als het licht aangaat, staat hij bij de voordeur met de komkommer als wapen in zijn hand) Goeie genade... (deze opmerking is op zijn plaats, want op het bed zit een jonge vrouw, gekleed in een lang Grieks gewaad en met blond haar dat in een lange wrong over haar schouder hangt)

LYRA: (wijzend op de komkommer) Is die geladen?

GERARD: Wat? O nee! (gooit de komkommer terug in de paraplubak) Eh ... zoekt u misschien de wasserette? Die is beneden.

LYRA: De ...wasse ...wat? Nee hoor, ik kom voor jou.

GERARD: Voor mij?

LYRA: Mmmm. Vind je 't prettig?

GERARD: O, u bent natuurlijk dat meisje van beneden, Roos. Ik had ze nog zo gezegd dat ik dat niet wou.

LYRA: Van beneden? Nee integendeel, ik ben dat meisje van boven.

GERARD: Van bo...? Maar daar woont toch niemand...? Ja, neemt u mij niet kwalijk, ik ken u helemaal niet en opeens zit u zomaar op mijn bed.

LYRA: Laten we dan kennismaken! (staat op en loopt op hem toe) Kussen we elkaar, of schudden we handen of wrijven we neuzen? Wat is de gewoonte...? (ze blijft met gesloten ogen, afwachting voor hem staan. Gerard grijpt onhandig haar hand en schudt die)

GERARD: Ik heet Gerard Groen.

LYRA: O, handen schudden dus. Jammer. Die andere manieren leken me veel aardiger. Ik ben Lyra, zoals ik al zei. (ze loopt door de kamer en bekijkt alles met aandachtige verbazing. Gerard volgt haar sprakeloos) Wat een aangename kamer. Wel een beetje slordig, maar 't is toch heel wat ruimer dan ik had gedacht. Van op een afstand is dat ook moeilijk te bekijken.

GERARD: Ik wist ook niet dat u zou komen, anders had ik wel een beetje opgeruimd. (gooit snel het kussen op bed en moffelt een handdoek weg) eh ...juffrouw...

LYRA: Zeg maar gewoon Lyra.

GERARD: O juist, ik wil niet onaardig zijn, maar ik zit juist naar een hele interessante maansverduistering te kijken enne...

LYRA: Doe jij niets anders dan naar de sterren kijken?

GERARD : Alleen als het donker is. Maar, hoe weet u dat? (Lyra gaat op de bank zitten en trekt haar voeten op)

LYRA: Waarom heb jij al die tijd door dat ding (wijst op de telescoop) naar mij zitten kijken?

GERARD: Hoe komt u erbij! Dat is helemaal niet waar!

LYRA: Jawel, avond na avond, week na week.

GERARD: Maar ik heb u nog nooit van mijn leven gezien. Ik ben er zeker van dat ik u zou herkennen als ik ...

LYRA: Foei, foei, naar de meisjes kijken door je kijker.

GERARD: Dat is niet waar, ik kijk nooit naar de meisjes en zeker niet door mijn kijker, hoe durft u zo iets gemeen zeggen. Ik ben amateur astronoom, ik kijk naar de sterren.

LYRA: Zie je wel, nu zeg je 't zelf.

GERARD: Dat is nu eenmaal mijn hobby. Andere mensen sparen postzegels of breien truien, ik kijk sterren. De laatste drie weken heb ik avond aan avond een hele nieuwe heldere ster geobserveerd in het sterrebeeld... (hij blijft opeens ademloos staan)

LYRA: Ja, ga verder.

GERARD: In het sterrebeeld Lyra.

LYRA: Zie je wel.

GERARD: Maar...ik...eh...

LYRA: Het is natuurlijk heel vleiend als er avond na avond naar je gekeken wordt; maar het geeft ook veel ongemak. Ik durfde 's avonds niet meer in bad behalve dan als het zwaar bewolkt was. Zoals afgelopen vrijdag. Ja, dan heb ik de schade wel even ingehaald.

GERARD: Ja, dat klopt. Toen kon ik niets zien. Maar dat is toch belachelijk...
U wilt toch niet beweren ...dat u ...

LYRA: Zeg toch gewoon jij en jou tegen me, anders blijven we zo op een afstand.

GERARD: Maar dat kan toch niet.

LYRA: Eerst zit je wekenlang naar me te gluren en nu geloof je niet dat ik besta?

GERARD: Ach nee, dat zijn toch allemaal verhaaltjes, fabeltjes. Vroeger geloofden ze dat, in de oudheid, dat daar de goden woonden en zo. Allemaal onzin.

LYRA: Ja inderdaad, de oude Grieken waren heel wat beter vertrouwd met de sterren dan jullie. Ondanks al die raketdingen die jullie tegenwoordig afschieten. Daar moeten we toch altijd zo heerlijk om lachen. Dan staan ze even op de maan te wiebelen en hup, ze vliegen alweer terug. Maar de Grieken die geloofden echt in ons, die riepen ons aan in nood en vreugd.

GERARD: Ik denk...dat ik overspannen ben of zo...star stress...ik denk dat ik Andrea maar bel. Een weekendje kamperen in de sneeuw zal me goed doen.

LYRA: Niet dat ik zo erg in trek was hoor. Vanus en Mars, daar ging het om, Venus voor de liefde en Mars voor de oorlog, tja daar hielden die Griekjes van... Tussen haakjes dat stoomding van jou staat op het punt te gaan koken.

GERARD: Stoomding? (de fluitketel in de keuken begint te fluiten)

LYRA: Dat ding bedoel ik.

GERARD: (stotterend) De fdl...fluit de fluitkk...ketel...Neem me niet kwalijk. (rent af naar de keuken. Lyra staat op en neemt een kijkje door de telescoop) Net wat ik dacht, totaal geen privacy meer. Joehoe...Myrna... Cassiopea...kunnen jullie mij zien? 't Is een heel raar mannetje... geloof ik...hij rent rond als een opgeschrikte haas.

GERARD: (hoofd om de deur) O, ben je dáár? Ik dacht even dat je alweer weg was.

LYRA: Erg gastvrij ben je niet bepaald. Bied je me niets te drinken aan? (ze opent de kast en haalt er een stofzuigerslang uit, bekijkt die vol verbazing)

GERARD: Iets te drinken?

LYRA: Ik sterf van de dorst. Een glaasje nektar als 't kan.

GERARD: (vat weer een beetje moed) Sorry, de nektarman is vandaag nog niet geweest. Maar ik wilde net een potje thee gaan maken.

LYRA: Dan wil ik graag een kopje thee. (ze spreekt al die aardse, voor haar vreemde dingen hel precies uit)

GERARD: Wil je er soms een wolkje melk in?

LYRA: Een wolkje melk? Wat grappig. Goed, een schapewolkje dan.

GERARD: Komt voor mekaar. Ben zo terug. (hij kan niet nalaten haar een bewonderende blik toe te werpen en verdwijnt schielijk in de keuken)

LYRA: (heeft de stofzuigerslang weggezet en pakt nu een pyamajasje van het bed, bekijkt het aan alle kanten, houdt het passend tegen haar lichaam) Ik vind je tuniek enig, maar is hij niet wat koud langs onderen? (De telefoon rinkelt. Lyra maakt een gebaar, telefoon is stil. Lyra kijkt zoekend rond, opent dan deur slaapkamer Fred, overtuigd zich dat er niemand is en verdwijnt in slaapkamer. Telefoon begint weer te rinkelen. Fred komt uit badkamer, scheerzeep op zijn gezicht, handdoek om de nek. Hij neemt de telefoon aan.)

FRED: Hallo? O hallo, Andrea. Nee, met Fred. Ik weet 't niet. Hij moet hier wel ergens zijn. Ik zal even een gil geven. Wat? Geen tijd? O ja, ik zal de boodschap wel overbrengen. Bye. (hoorn op de haak. Op dat moment komt Gerard uit de keuken, met een volbeladen dienblad. Hij blijft staan als hij Fred ziet)

GERARD: O ben jij het? (hij kijkt gespannen de kamer rond en zet het blad op het tafeltje. Fred veegt zijn gezicht schoon en werpt de handdoek richting bank waar hij op de grond valt. Hij steekt een sigaret op uit een doos in de boekenkast.)

FRED: Wie had je dan verwacht? Miss België? (Gerard opent de buitendeur en kijkt op de gang)

GERARD: Je weet maar nooit tegenwoordig. Was er niemand in de kamer toen jij binnenkwam? (als Gerard terugkomt heeft Fred zich net achter de bank gebukt om de handdoek op te rapen) Fred? (Fred komt tevoorschijn) O, gelukkig, ik dacht dat jij ook al ...

FRED: Voel jij je wel goed?

GERARD: Eh ja... heb jij wel eens een gevallen ster gezien?

FRED: Wat?

GERARD: Nee, laat maar. Er was hier dus niemand?

FRED: Ben je dan iemand kwijt? (Gerard kijkt voor de zekerheid ook even in het bed, maar daar is ze ook niet) O tussen haakjes, Andrea belde net op, ze komt zo meteen even langs. Ze vroeg of ik de boodschap wilde overbrengen.

GERARD: Ook dat nog.

FRED: Voor een zo goed als verloofde jongeman klink je niet bepaald enthousiast (Gerard kijkt ondertussen in de kast, haalt ook de stofzuigerslang eruit, bekijkt ze met hernieuwde belangstelling, zet ze terug) Wat ben je toch aan het doen? Hier, neem een borrel, daar knap je van op. Whisky?

GERARD: (afwezig) Nee, geef mij maar een glaasje nektar;

FRED: Nektar? Dat is zeker de invloed van Andrea. Nektar. Brandnetelsoep. Schapewollensokken. Om van te gillen. Nee, dan liever Selena. (schenkt zichzelf een dubbele whisky in) Zó'n vrouw. Je zou niet zeggen, dat ze bij de politie is.

GERARD: Je bent anders wel door haar geboeid.

FRED: Hé? Haha. Lijkt me geen straf, vastgeboeid aan Selena, een nachtje in de cel. Heb je haar wel eens goed bekeken. Die heeft een paar benen zeg! Daar lijken die van Marlene Dietrich stompjes tegen!

GERARD: Is het echt? (voor de zekerheid werpt hij ook een blik in de slaapkamer van Fred; wat hij ziet is adembenemend, hij slaat de handen voor de ogen en werpt de deur haastig dicht) Zzzzei...jjijj..iets over bbbenen?

FRED: Maar er zit ook wel een koppie op. Zij schrijft de wet voor. Je hebt bij haar binnen de week je kat terug. Zeg, kun je mij even een hemd lenen? De mijne zijn toevallig net allemaal vuil.

GERARD: Hemd? O ja, hemd. Natuurlijk. (rent naar het bed, trekt bedla open en trekt er hastig een hemd uit, duwt dat Fred in handen) Hier. En schiet nou op, wil je.

FRED: Oké, oké, niet zo haastig. Selena is nog met haar opmaak bezig, dus ik heb tijd zat. (wil zijn slaapkamer in, maar Gerard pakt hem praktisch in zijn kraag en duwt hem naar de badkamer)

GERARD: Nee, ga maar in de badkamer, je hebt nog allemaal scheerzeep achter je oren. (duwt deur achter hem dicht en zucht opgelucht. Rent naar slaapkamer Fred en klopt op de deur, maar op dat moment doet Fred de badkamerdeur weer open)

FRED: M'n handdoek...ik vergeet m'n handdoek. (Gerard rent erheen en werpt hem naar Fred toe) Bedankt, motormuis. (Fred grijnst en doet deur badkamer dicht. Gerard wacht enkele ogenblikken, gaat dan weer naar slaapkamer Fred, klopt op de deur en trekt dan zonder te kijken de deur open. Lyra komt onschuldig naar buiten gewandeld, het pyamajasje over haar arm)

GERARD: Eruit jij. (kijkt nu pas) O, heb je alles weer aan.

LYRA: Is die andere man weg? Ik wil graag aan hem worden voorgesteld. Hij heeft een warme stem. Hoe heet hij?

GERARD: Fred! En dat is zijn slaapkamer waar jij in zat. Jij begeeft je midden in de gevarezone, weet je dat. Geef me nu mijn pyamajasje terug en wil je dan asjeblief weggaan en mij met rust laten?

LYRA: Ik denk er niet aan. Ik wil eerst dat kopje thee dat je me beloofd hebt. (ze geeft hem het pyamajasje en installeert zich dan behaaglijk op de bank).

GERARD: Goed, goed, één kopje dan. Dan moet je echt weg. Hoeveel klontjes?

LYRA: Klontjeswát?

GERARD: Suiker natuurlijk.

LYRA: (pakt een klontje en proeft) Is dat suiker? Hmm, lekker, geef er maar een stuk of wat.

GERARD: Ik geloof dat ik zelf maar wat sterkers neem. Daar ben in onderhand wel aan toe. Haah... wat een avond. (geeft haar de thee en schenkt zichzelf een beetje whisky in).

LYRA: Is dat manntee?

GERARD: (lacht) Zo zou je het wel kunnen noemen, ja. Eh... ben jij werkelijk een soort godin?

LYRA: Mmmm... Een heel kleintje maar hoor. Men noemt ons sylphen of luchtgeesten. Hier op aarde had je vroeger nymphen, maar die zijn al lang uitgestorven sinds er zoveel mensen gekomen zijn. Hmmm... thee is heerlijk... al is het dan geen nektar.

GERARD: (loopt rusteloos rond en is weer bij de telescoop) Ik kan het nog steeds niet geloven... (kijkt door telescoop) Maar je bent inderdaad weg... het sterrebeeld Lyra is verdwenen.

LYRA: Dat klopt. Want nu ben ik hier.

GERARD: De maan is al half verduisterd...

LYRA: (staat op en gaat naar hem toe) Je bedoelt Vrouwe Luna? Geen wonder dat ze zich probeert te verbergen. Met al die dingen die jullie tegenwoordig op haar afschieten. En ze maken stiekem foto's van haar achterkant. Bepaald onfatsoenlijk! Het zou me niets verbazen als ze helmaal zou verdwijnen.

GERARD: En hoe staat het met jouw verdwijning?

LYRA: Jij bent helemaal niet aardig.

GERARD: Wie je ook bent, ik voorzie dat hier een heleboel gedonder van komt.

LYRA: Maar ik ben juist gekomen om je te helpen.

GERARD: Mij te helpen? Ik hoef niet geholpen te worden. (hij stapt weer mis het verhoog af en Lyra vangt hem op) O sorry.

LYRA: (strikt zijn strotdas goed) Arme jongen, je bent helemaal in de war geloof ik. Kom, nu gaan we eens rustig hier op de bank zitten, we drinken nog een kopje thee, ja, jij neemt nog maar wat manntee en dan vertel je me maar eens precies waarom je me geroepen hebt.

GERARD: Ik heb je helemaal niet geroepen.

LYRA: Oh ja, wis en waarachtig wel. Je hebt naar me gekeken en je hebt steeds maar mijn naam gefluisterd: Lyra, Lyra, zeven avonden achter elkaar, precies zoals het in de handboeken wordt voorgeschreven. Dus heb ik verlof gevraagd aan vader Jupiter of ik naar de aarde mocht. Dat mocht, en dus daarom ben ik hier. Wat kan ik voor je doen?

GERARD: Dat is echt een misverstand, ik heb niets nodig.

LYRA: Wat jammer nou. Maar er is vast wel iets wat ik voor je kan doen. Laat me je eens goed bekijken. In de goeie ouwe tijd was ik heel goed in geneeskrachtige kruiden.

GERARD: O, dat spul. Dat verkopen wij in de winkel ook. Allemaal rommel als je 't mij vraagt.

LYRA: Niks rommel. Jammer dat je geen puistjes hebt. Daar heb ik toch zo'n goed middeltje voor. Weet je zeker dat je geen puistjes hebt?

GERARD: 't Spijt me voor jou, niet eentje!

LYRA: En dwangnagels? (Gerard schudt het hoofd) Bedwateren? (Gerard schudt geschokt van nee) Daar heb ik wat kleine Griekjes van af geholpen. 'ns Even kijken, wat kan ik nog meer. Nachtmerries, klopgeesten?

GERARD: O nee, ik slaap goed, ik eet goed, ik heb nergens last van. En nu moet je echt weggaan. Zo meteen komt Fred terug en dan...

LYRA: Er moet toch iets zijn! Spanningen? Hartkloppingen?

GERARD: (rijkt haar zijn pols) Voel mijn hartslag maar eens. Zo regelmatig als een uurwerk.

LYRA: (neemt zijn hand en is aangenaam verrast door het warme gevoel) Mmm, heerlijke warme handen heb jij.

GERARD: Nee, hier, m'n pols moet je voelen, hier. (legt haar vinger op zijn pols) Voel je wel, ponkeponkeponke...

LYRA: O, wat grappig, het gaat inderdaad van poemepoemepoeme...

GERARD: Maar dat is toch doodgewoon. Dat hebben toch alle mensen. Gewoon de polsslag.

LYRA: (voelt haar eigen pols) Maar ik niet. Alleen stervelingen hebben dat.

GERARD: (neemt haar pols) Dat kan niet. Natuurlijk heb jij ook een polsslag. Maar 't is soms moeilijk te vinden. (hij voelt haar ene pols en dan de andere, zoekt met zijn vingers over haar armen) Verdraaid, ik voel 'm niet.

LYRA: Doe geen moeite. Wij hebben geen polsslag meer. Wij voelen alleen maar koude stromen en warme stromen. (ze drukt zich behaaglijk tegen hem aan) Hoe ben jij met vrouwen?

GERARD: (schrikt en staat recht) O, neem me niet kwalijk... ik eh... zie je, ik heb laatst een EHBO cursus gevolgd, samen met Andrea en dan moet je die dingen ook doen, pols voelen, hartslag opnemen. Mond op mond beademing...

LYRA: Andrea is jouw vrouw?

GERARD: Mijn vrouw! Goeie help, nee.

LYRA: Wat is ze dan? Je bijzit? Je slavin?

GERARD: Zeg eens even, wat denk jij wel van mij? andrea is gewoon een buurmeisje, we kennen mekaar al jaren en idereen denkt dat wij met elkaar zullen trouwen...en nu heb ik maar zo'n beetje ja gezegd, om van het gezeur af te zijn.

LYRA: Aha, zie je wel, je hebt toch een probleem. die vrouw is jouw probleem. Hou je niet van haar?

GERARD: Van Andrea houden? Ik eh??

LYRA: Niet dus. Waarom niet?

GERARD: Wel, Andrea is nu eenmaal Andrea. Ze is fantastisch hoor. Maar ze is zo ontzettend energiek. Ze speelt hockey en tennis en ze is akela bij de padvinderij en dan heeft ze nog tijd over om oude mensen te helpen bij het oversteken en om het gras te maaien voor een invalide buurman. Daar word ik soms zo doodmoe van. Dan wou ik dat zij op de maan zat en ik dan af en toe eens naar haar kon zwaaien, van achter mijn telescoop.

LYRA: Arme jongen, jij hebt grote problemen. En je hebt mij niet voor niets geroepen. Ik zal je helpen. (staat op) Ik zal een liefdesdrank voor je maken. Dan zul je eens wat beleven. Het recept is van Venus zelf...ik hoop dat ik de goeie samenstelling nog weet, want té sterk is ook weer niet goed. Ik ga het direct voor je maken. Ik heb houten lepels nodig en kookpotten en een vuur. Heb je dat in huis?

GERARD: Hier is de keuken, maar echt, doe voor mij geen moeite. Ik vind mezelf al onweerstaanbaar genoeg.

LYRA: (schatert) Wat ben jij toch een heerlijk onnozele jongen! Vroeger, als zo'n Griekse held mijn liefdesdrank gedronken had, dan was het of de aarde beefde. Dan greep hij zijn zwaard, versloeg al zijn mededingers en voerde zijn beminde mee naar zijn sponde.

GERARD: ja, schiet nu maar op. Ga dan maar wat knoeien in de keuken, maar daarna wil ik dat je verdwijnt. Straks komt Andrea en die mag jou hier niet vinden. (duwt haar de keuken) Liefdesdranken... daar heb ik een winkel vol van. "Een dorre struik krijg je er niet mee in bloei", zegt mijn baas altijd...Lyra's liefdeselixir. 't Ligt wel lekker in de mond (wil nog iets tegen haar zeggen, rukt de keukendeur open). en luister eens ...(maar op dat moment komt Fred uit de badkamer en Gerard doet ijlings de deur dicht).

FRED: Zeg, heb jij die zwart gele stropdas van mij soms ergens gezien,

GERARD: Zal wel weer ergens rondslingeren. (vist ergens een stropdas onder vandaan) Is dit hem soms?

FRED: Verrek, hoe komt dat ding nu daar? (begint de das om te knopen) Vind jij dit overhemd ook niet een beetje ouderwets?

GERARD: (die zich ophoudt tussen de keukendeur en Fred) Integendeel, het staat je prima.

FRED: (schudt het hoofd, doet de das weer af) Toch voel ik me niet mezelf in dit hemd. Beetje grijs toch wel.

GERARD: (rent weer naar het bed, trekt de lade open en haalt een nieuw, knalrood hemd tevoorschijn) Probeer dit maar eens. Ik heb 't nooit durven dragen.

FRED: Dat is wat is zoek. Daar gaat iets van uit.